El Diacrític | | Actualitzat el 18/12/2017 a les 23:33

?Condemnades del Bershka: éreu tres i ja en som milers!!!

«Es volia conscienciar la població dels greus problemes físics, psíquics i emocionals que generen els trastorns alimentaris, que en els casos més extrems poden acabar derivant en la mort» | «Amb cada absolució que dicten els que manen als que monopolitzen la violència, creix»

Protesta a Tarragona contra la sentència del 'cas Bershka' | Twitter CUP Tarragona

El Tribunal Suprem ha ratificat la sentència que va dictar l'Audiència Provincial de Tarragona en el seu moment contra les companyes Laia Estrada, Santi Fortuny i Diego Corredor. El delicte que se'ls atribueix és «atemptat contra agents de l'autoritat» i per això els condemna a pena de presó de tres mesos (que no hauran de complir perquè no tenen antecedents), a pagar 2.500 euros a quatre policies municipals «per les lesions sofertes» i a 150 euros més pel trencament d'unes ulleres d'un dels policies.

He de dir que al judici hi vaig poder assistir gràcies a un policia que, suposo que com a policia judicial, va haver d'obligar els senyors de l'«altra part» (així els va anomenar el mosso que es trobava a la porta de la sala) a deixar entrar assistents de «la nostra part» perquè «ells» s'havien presentat en manada a ocupar tots els bancs de la sala. Un bon indicatiu del que anàvem a fer-hi, que no era altra cosa que jutjar uns policies municipals de Tarragona que havien estat denunciats per unes de les seves víctimes, a les quals els policies acusaven, alhora, de ser els seus agressors. «Sempre paga poca-roba», que deia ma padrina...

En la ratificació de la sentència tarragonina, el Suprem diu que les imatges aportades per la defensa de les companyes estaven editades i per això no poden ser tingudes en compte. Ara bé, les imatges editades (per tant no vàlides) les podeu mirar i remirar tant com vulgueu aquí i fins i tot opinar, perquè malgrat a alguns els agradaria molt i fan tot el que saben fer per arribar-hi (155 i altres números), encara no ens ho poden prohibir. Alhora, la ratificació de la sentència desestima les proves corresponents a enregistraments i testimonis de dues periodistes de TV3, que en el

judici van explicar què havien vist i no es corresponia amb el que els policies explicaven que va passar, que tampoc es corresponia amb les imatges desestimades ni amb altres testimonis presents en aquell moment allà d'altres companyes i companys.

Per tal de situar qui em llegeixi en antecedents, explicaré què va passar aquell dia de gener de 2009, tal com vaig fer al Ple Municipal de Tarragona corresponent, llegint la moció que hi va presentar el col·lectiu feminista Cau de Llunes-AFRT junt amb la CUP, amb el suport de més de trenta organitzacions feministes, democràtiques i d'esquerres de Tarragona i d'arreu dels Països Catalans. Si voleu veure les intervencions dels diferents partits sobre aquest tema al Ple les podeu veure aquí.

El text deia: «El 7 de gener de 2009, a Tarragona, una performance pacífica, consistent a dibuixar amb un guix al terra, va acabar amb una brutal agressió a tres persones a l'interior d'un portal, acompanyada d'insults i vexacions, per part d'agents de la Guàrdia Urbana.

Aquell dia el col·lectiu feminista Cau de Llunes va voler denunciar la pressió estètica derivada dels cànons de bellesa impossibles que marca la indústria de la moda i la bellesa, com una forma més de violència de gènere. Mitjançant la lectura d'un manifest, el repartiment de pamflets informatius i una acció simbòlica, consistent en resseguir amb un guix de pissarra la silueta d'una noia que s'estirava al terra, es volia conscienciar la població dels greus problemes físics, psíquics i emocionals que generen els trastorns alimentaris, que en els casos més extrems poden acabar derivant en la mort. El dia triat, que coincidia amb el primer dia de rebaixes, pretenia fer arribar al màxim de persones possible el missatge reivindicatiu.

L'acció, de poc menys de cinc minuts de durada, es va dur a terme sense cap tipus d'incident davant de diverses botigues de roba. Amb la performance ja començada davant de la botiga Bershka, situada en aquell moment a la Rambla Nova, van aparèixer un parell d'agents de la Guàrdia Urbana de Tarragona, i poc després s'hi van afegir nous agents policials, que van aturar l'acte, van identificar les noies que llegien el manifest i van requisar el megàfon.

Com a resposta policial a la indignació de les persones que presenciaven l'acció simbòlica, dues activistes i una persona que cobria l'acte per al mitjà de comunicació local (la revista *La Bicicleta*) van acabar sent apallissades dins un portal, davant la consternació de tots aquells i aquelles que ho presenciaren des de l'altre cantó del vidre. Les targeta de memòria que contenia la càmera del periodista que cobria l'acte, va desaparèixer, després que, tal com relaten les tres agredides, a l'interior del portal, un dels agents estavellés de forma deliberada la càmera contra el terra.»

Aquesta és la versió dels fets que el jutge de Tarragona i el Tribunal Suprem han desestimat com a certa i que he transcrit aquí perquè quedi constància, també, de la «mentida» i perquè qualsevol persona que llegeixi, on sigui, «Llibertat encausades del cas Bershka» sàpiga de què estàvem parlant al segle XXI a Tarragona, de què estem parlant i de què estarem parlant. Sí, perquè de callar no callarem. Ara, això sí, toca l'actualització, però no el canvi de fons, perquè el fons hi és i en aquest mateix moment que em llegiu està creixent. Amb cada mentida evident que passa per veritat, creix. Amb cada uniforme que obliga i no dona opció, creix. Amb cada absolució que dicten els que manen als que monopolitzen la violència, creix. Amb cada cop de porra, creix. Amb cada sentència injusta, creix. Amb cada menyspreu a la dignitat, creix. Amb cada negació de les llibertats, creix.

És per això que cridem «Llibertat condemnades pel Cas Bershka!!!», «Si ens toquen a una ens toquen a totes» i una abraçada gegant per a les condemnades..., que éreu tres i ja en som milers, però ho sabem -i ho saben, i per això tenen tanta por- en serem milions. Perquè creix. I per al que calgui i on calgui, tot. Creix.